

Η έλευση του Κυρίου αποτελεί μια από τις λιγοστές ανάπαυλες χαράς

/ [Γνώμες](#)

Η έλευση του Κυρίου μας Ιησού στον κόσμο αποτελεί μια από τις λιγοστές ανάπαυλες χαράς που δοκίμασε το ταλαίπωρο ανθρώπινο γένος στο διάβα της ιστορίας του. Αυτή είναι αποτυπωμένη στον αγγελικό άγγελμα της Γεννήσεως στους απλοϊκούς ποιμένες της Βηθλεέμ: «ιδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ, ότι ετέχθη υμίν σήμερα σωτήρ, ος εστι Χριστός Κύριος» (Λουκ.2,12).

Του Λάμπρου Σκόντζου - Θεολόγου - Καθηγητού

Το ίδιο αποτυπωμένη είναι και στη θεσπέσια χριστουγεννιάτικη υμνολογία της Εκκλησίας μας: «Ευφραίνεστε δίκαιοι, ουρανοί αγαλλιόσθε, σκιρτήσατε τα όρη Χριστού γεννηθέντος» (1ο τροπ. των άινων). Κι' αυτό διότι ο απόλυτα αγαθός Θεός της αγάπης και του ελέους δεν άφησε το πλάσμα Του αιώνια καταδικασμένο στην επήρεια του κακού και στη φθορά της αμαρτίας, αλλά έστειλε το μονάκριβο Υιό Του, να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος, κατατροπώνοντας τον αντίδικό Του διάβολο, εφευρέτη του κακού και πηγή κάθε δυστυχίας.

Ο σαρκωμένος Θεός ήρθε σε ένα άκρως αφιλόξενο περιβάλλον. Ο κόσμος της

πτώσεως, της αμαρτίας και της ασύλληπτης φθοράς είχε αλλοτριωθεί σε σημείο τέτοιο ώστε ένοιωθε βολικά στη φυλακή των παθών του, στο δεσμοτήριο της δυστυχίας του και δεν επιθυμούσε τη λύτρωση από αυτά. Το αρχέγονο κακό, το οποίο εισήλθε στον κόσμο από το διάβολο, με αποκλειστική ευθύνη του ανθρώπου, είχε μεταλλάξει το επίγειο παραδείσιο περιβάλλον σε πραγματικό κολαστήριο, ανάξιο να φιλοξενεί θεοειδείς ανθρώπινες υπάρξεις, εικόνες του Τριαδικού Θεού. Η καταγραμμένη ιστορία είναι ο αδιάψευστος μάρτυρας της διαχρονικής ανθρώπινης κακοδαιμονίας από το απώτερο παρελθόν ως τα σήμερα. Πως αλλιώς θα μπορούσαμε να ερμηνεύσουμε την έσχατη άρνηση του ξεπεσμένου κόσμου να δεχτεί το Λυτρωτή του; Μόνο ως ακραία σχιζοφρενική κατάσταση και τάση αυτοκαταστροφής!

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να άρει από αυτόν όλη αυτή την κακοδαιμονία, να καταλύσει τα έργα του διαβόλου, και να θεραπεύσει το ανθρώπινο γένος από το κακό και τη δυστυχία που γεννά η αμαρτία.

Μεγάλοι στοχαστές κατά καιρούς έθεσαν το μεγάλο ερώτημα: αν δεν ερχόταν ο Χριστός στον κόσμο, ποια θα ήταν η κατοπινή του κατάσταση ως τα σήμερα. Η απάντηση είναι σαφής και κατηγορηματική: Αν θα είχε επιβιώσει το ανθρώπινο γένος από την ηθική σαπίλα του, η κατάσταση θα ήταν τραγική και απάνθρωπη! Δεν είναι υπερβολική η διαπίστωση του μεγάλου Γάλλου ανθρωπιστή Σατωβριάνδου ότι αν ο Χριστός ερχόταν λίγα χρόνια αργότερα θα έβρισκε το πτώμα της ανθρωπότητας!

Θέλουμε να τονίσουμε ιδιαίτερα την αναγκαιότητα της ενανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, διότι υπάρχει και το παράδοξο φαινόμενο να υποστηρίζεται από ορισμένους πολέμιους του Χριστού, ότι η παρουσία Του στον κόσμο όχι μόνο δεν είχε θετική επίδραση, αλλά το αντίθετο: συσώρευσε κακά και ότι η διαχρονική κακοδαιμονία οφείλεται στο Χριστιανισμό! Πρόκειται αναμφίβολα για τερατώδες ψέμα και απόλυτη διαστροφή της ιστορικής πραγματικότητας!

Κύριο γνώρισμα της αμαρτίας είναι η πλάνη και το ψεύδος. Ο προχριστιανικός κόσμος ήταν βυθισμένος σε απίστευτο κυκεώνα «εσκοτισμένης πλάνης». Ο πτωτικός άνθρωπος δε μπορούσε να στοχαστεί σύμφωνα με τις θεόδοτες δυνατότητές του, αλλά παράπαιε ανάμεσα στο παράλογο, το μυστήριο και τη δεισιδαιμονία. Ο σαρκωμένος Λόγος είναι «το φως το αληθινόν, ό φωτίζει πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον» (Ιωάν.1,9). Έφερε την αλήθεια στον κόσμο. Περιθωριοποίησε τις τερατώδεις διδασκαλίες και σοφιστείες, οι οποίες κρατούσαν τους ανθρώπους σε μια απελπιστική πνευματική κατάπτωση. Φανέρωσε τις παράλογες θρησκευτικέςπίστεις σε αλλόκοτες και μισάνθρωπες θεότητες, ως καταστροφικές για τον άνθρωπο. Στο εξής κάθε ιδέα, φιλοσοφία, ή θρησκεία θα

έχει ως μέτρο σύγκρισης τη θεία διδασκαλία του Θεανθρώπου Χριστού!

Η έχθρα, το μίσος, η αντιζηλία και ο ανταγωνισμός είναι τα ολέθρια προϊόντα του κακού, το οποίο έσπειρε στον κόσμο ο αρχέκακος διάβολος. Οι πόλεμοι, οι φόννοι και οι ραδιουργίες ήταν η μόνιμη κατάσταση στον αρχαίο κόσμο. Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός «εστιν η ειρήνη ημών, ο ποιήσας τα αμφότερα εν και το μεσότοιχον του φραγμού λύσας ... αποκτείνας την έχθραν εν εαυτώ, και ελθών ευηγγελίσατο ειρήνην» (Εφ.2,14-17). Ήρθε στον κόσμο να βάλλει τέλος στις έχθρες και τους πολέμους, δημιουργώντας μια νέα κοινωνία αδελφότητας των ανθρώπων στο άγιο όνομά Του. Η έννοια της εχθρότητας πια θα είναι συνώνυμη με την εκτός της Εκκλησίας Του κατάσταση, τραγικό κατάλοιπο του παλιού πτωτικού κόσμου.

Στην προχριστιανική εποχή βασίλευε η αδικία και η απανθρωπιά. Η έννοια του αλληλοσεβασμού των ανθρωπίνων προσώπων και της αγάπης ήταν φαινόμενα σπάνια. Ανάμεσα στους ανθρώπους υπήρχαν αδιαπέραστα στεγανά, τα οποία συντηρούσαν μια φρικτή κατάσταση. Η κοινωνία είχε περισσότερο αγελαίο χαρακτήρα, παρά συμβίωση έλλογων ανθρωπίνων προσώπων. Ο Χριστός «εγενήθη ημίν σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις» (Α΄ Κορ.1,30). Ήρθε ως ισχυρότατος καταλύτης δικαίου για να διαλύσει το φρικτό κράτος της αδικίας, το οποίο βασίλευε σε όλη τη γη. Η διδασκαλία Του έγινε ο αιώνιος και ακατάλυτος κώδικας δικαίου, η αστείρευτη πηγή, η οποία τροφοδοτεί τα ανθρώπινα δίκαια με την αληθινή δικαιοσύνη, η οποία πηγάζει από την αγάπη.

Η αμαρτία είναι η πιο σκληρή και απάνθρωπη σκλαβιά, η οποία προσέβαλε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Την απολύτρωση από τη δουλεία αυτή πραγματοποίησε ο Χριστός, φέρνοντας στον πολύπαθο κόσμο την πραγματική και μόνιμη ελευθερία. Ως φορέας της αγάπης και της ευσπλαχνίας «τη ελευθερία ημάς Χριστός ηλευθέρωσεν» τονίζει ο απόστολος Παύλος και συνεχίζοντας παραγγέλλει στους πιστούς: «στήκετε ουν και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ανέχεσθε» (Γαλ.5,1).

Το μέγα εύρος των δωρημάτων που απορρέουν από την ενανθρώπιση του Θεού Λόγου είναι αδύνατον να εξαντληθεί στη μικρή αυτή εργασία. Εάν ο Θεός Λόγος δε σαρκώνονταν είναι αδύνατον να απολάμβανε η ανθρωπότητα τις παραπάνω ευλογίες και δωρεές, διότι αυτές είναι αποκλειστικά δώρα τα οποία απορρέουν από το Θεό, αφού, «πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθέν εστι καταβαίνον εκ του Πατρός των φώτων» (Ιακ.1,17). Μπορούμε να φανταστούμε το μέγεθος της κακοδαιμονίας που θα βασίλευε σήμερα στον κόσμο, διότι γνωρίζουμε πως η αμαρτία και το κακό δεν αυτοαίρονται σε καμιά περίπτωση, αλλά, αντίθετα, αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο. Τρανό παράδειγμα η φρίκη και ο έσχατος αμοραλισμός που επικρατεί στους λαούς που δε γνώρισαν το Χριστό και δεν

εμβολιάστηκαν από τη θεία διδασκαλία Του, ή από λαούς που Τον απέρριψαν, όπως για παράδειγμα ο αποστατημένος δυτικός κόσμος.

Σύμπασα η χριστιανοσύνη έχει στραμμένο το βλέμμα της εναγωνίως και εφέτος στη Βηθλεέμ, για να ατενίσει το «σωτήριο (του Θεού), ό ητοίμασεν κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών» (Λουκ.2,30). Μέσα στη σύγχρονη ζοφώδη και ασέληνη κατάσταση και την πνευματική παραζάλη, αναζητεί τον άσβεστο και ασφαλή νοητό φάρο, προκειμένου να βγει από τον δυσκολότερο (ίσως) κλυδωνισμό της ιστορίας του κόσμου. Προσβλέπει στο μοναδικό και αποτελεσματικό σωτήρα της ανθρωπότητας, τον νηπιάσαντα Θεό, διότι «Νέον εξ Αδάμ παιδίον φυράματος ετέχθη Υιός και πιστοίς δέδοται». Ομολογούμε οι πιστοί ότι μακριά από Αυτόν όχι μόνον δεν υπάρχει σωτηρία, αλλά θανατερό και απύθμενο βάραθρο, στο οποίο θα είχαμε καταλήξει εξάπαντος, αν δεν είχε ενανθρωπιστεί «ο εν αγκάλαις του Πατρός».